

Stabat Mater - John Browne

Nederlandse vertaling door Hans van der Velden en stabatmater.info

Stabat Mater dolorosa,
iuxta crucem lacrimosa,
dum pendebat Filius.

De diepbedroefde Moeder
Stond wenend bij het kruis
Terwijl haar Zoon daar hing.

Cujus animam gementem,
contristatam et dolentem,
pertransivit gladius.

Haar klagende ziel,
Medelijdend en vol smart,
Werd als door een zwaard doorstoken.

O quam tristis et afflicta
fuit illa benedicta.
Mater unigeniti.

O hoe bedroefd en aangedaan
Was die gezegende
Moeder van de Enig-geborene!

Quae moerebat et dolebat,
dum videbat et gerebat,
poenas nati incliti.

Die rouwde en treurde,
En beefde terwijl zij zag,
de foltering van haar glorieuze zoon.

Quis est homo qui non fleret,
Matrem Christi si videret
in tanto supplicio?

Welk mens zou niet huilen
Bij het zien van Christus' Moeder
In zo'n marteling?

Quis non potest contristari,
Piam Matrem contemplari,
dolentem cum Filio?

Wie zou niet mede lijden
Bij het aanschouwen van de vrome Moeder
Lijdend samen met haar Zoon?

Eia Mater, fons amoris,
me sentire vim doloris,
fac, ut tecum lugeam.

Ach Moeder, bron van liefde
Laat mij de kracht van het verdriet voelen
Opdat ik met U treuren kan.

Fac, ut ardeat cor meum,
in amando Christum Deum,
ut sibi complaceam.

Maak dat mijn hart gaat branden
Bij het houden van Christus de Heer,
Opdat ik Hem behage.

Stabat Mater, rubens rosa
iuxta crucem lacrimosa,
videns ferre criniosa,
nullum reum crimine.

De moeder stond daar, een blozende roos
in tranen aan de voet van het kruis, terwijl
ze hem het lot van een misdadiger zag
ondergaan die geen misdaad had begaan.

Et dum stetit generosa
iuxta crucem lacrimosa
Plebs tunc canit clamorosa:
'Crucifige, crucifige'.

En terwijl ze vol bedroefd
naast haar zoon stond, schreeuwde de
menigte luid:
'Kruisig hem, kruisig hem!'

O quam gravis illa poena
tibi, virgo poenae plena,
commemorans praeamoena
iam versa in maestitiam.

O, hoe vreselijk was de pijn die u leed,
Maagd vol smarten, toen u zich de vroegere
vreugdes herinnerde, die nu allen in
klaagzang veranderden.

Color erat non inventus
in te, Mater, dum detentus,
stabat natus, sic contentus
ad debellandum Sathanam.

Al het leven vloeiende uit je weg, moeder,
terwijl je zoon daar vastgebonden stond,
zijn pijn met genoeg verdroeg,
opdat Satan overwonnen zou worden

Per haec, nata praeamata
natum tuum, qui peccata
delet cuncta perpetrata,
deprecare dulciflue,

Op grond van deze verdiensten, meest
geliefde dame, smeeuw uw zoon, die alle
zonden die wij hebben begaan wegneemt
met zoete en genadige gebeden.

ut, nostra, tergens ingrata.
In nobis plantet firme grata,
per quem dando praelibata,
praestet aeterna requie.
Amen.

Opdat Hij, al onze smet wegwissend,
de gaven van genade stevig in ons zou
planten en ons mag vervullen met wat zij
beloven in onze eeuwige rust.
Amen.

Stabat Mater - Alessandro Scarlatti & Andries Clement

Nederlandse vertaling op rijm door Willem Wilmink

Stabat Mater dolorosa,
juxta crucem lacrimosa,
dum pendebat Filius.

De Moeder stond door smart bevangen
en met tranen langs haar wangen waar
haar zoon gekruisigd hing.

Cujus animam gementem,
contristatam et dolentem,
pertransivit gladius.

En het was haar in haar lijden of een
zwaard haar kwam doorsnijden dat
dwars door het hart heen ging.

O quam tristis et afflicta
fuit illa benedicta.
Mater unigeniti.

Hoe verdrietig en verloren was de toch
zo uitverkoren moeder die hem 't leven
gaf.

Quae moerebat et dolebat,
pia Mater, dum videbat
nati poenas incliti.

Ze moest klagen, ze moest rouwen en
ze beefde bij 't aanschouwen van zijn
vreselijke straf.

Quis est homo qui non fleret,
Christi Matrem si videret
in tanto supplicio?

Wie voelt er geen tranen komen die
daarheen wordt meegenomen, waar hij
Christus' moeder vindt?

Quis non posset contristari,
Christi Matrem contemplari,
dolentem cum Filio?

Wie zou tranen binnenhouden als hij dat
verdriet aanschouwde van de moeder bij
haar kind?

*(Pro peccatis suae gentis
Vidit lesum in tormentis,
Et flagellis subditum.*

Zij zag wat hij heeft geleden voor het
kwaad dat mensen deden, zag de zweep-
en, zag het slaan.

*Vidit suum dulcem natum
Moriendo desolatum
Dum emisit spiritum.)*

Hoorde 't kind, door haar gedragen,
stervende om bijstand vragen, zag hoe
hij is doodgegaan.

Eja Mater, fons amoris,
me sentire vim doloris,
fac, ut tecum lugeam.

Vrouw van liefde en genade, wil toch op
mijn schouders laden alles wat U lijden
doet.

Fac, ut ardeat cor meum,
in amando Christum Deum,
ut sibi complaceam.

'k Wil mijn hart aan hem verpanden, laat
mij dan van liefde branden opdat ik hem
zo ontmoet.

Sancta Mater, istud agas,
crucifixi fige plagas
cordi meo valide.

Moeder, wil mijn hart bezeren met de
wonden die hem deren, die zo nederig
wilde zijn.

Tui nati vulnerati,
tam dignati pro me pati,
poenas mecum divide.

Om te lijden voor mijn zonden. Laat mij
lijden aan zijn wonden, laat mij delen in
zijn pijn.

Fac me vere tecum flere,
(Fac me tecum, pie, flere),
crucifixo condolere,
donec ego vixero.

Laat mij huilen aan uw zijde, laat het
kruis ook mij doen lijden tot ik zelf eens
doodgaan moet.

Juxta crucem tecum stare,
et me tecum sociare,
(Et me tibi sociare),
in planctu desidero.

'k Wil mij naar het kruis begeven om
daar met U mee te leven in wat hem zo
lijden doet.

Virgo virginum praeclara,
mihi jam non sis amara:
fac me tecum plangere.

Stralende, ik moet U eren, wil U toch
niet van mij keren, laat mij huilend bij U
staan.

Fac, ut portem Christi mortem,
passionis fac consortem,
et plagas recolare.

Laat mij Christus' dood ervaren, laat
mij in mijn hart bewaren al wat hem is
aangedaan.

Fac me plagis vulnerari.
Crucem hac inebriari,
(Fac me cruce inebriari),
ob amorem Filii.
(Et cruore Filii).

Laat zijn pijnen mij genaken, laat het
kruis mij dronken maken van de liefde
voor uw zoon.

Inflammatum et accensus,
(Flammis ne urar succensus),
per Te, Virgo, sim defensus,
in die judicii.

En wil dan mijn voorspraak wezen als ik
't helse vuur moet vrezen na het oordeel
voor zijn troon.

*(Christe, cum sit hinc exire,
da per Matrem me venire
ad palmam victoriae.)*

Fac me cruce custodiri,
morte Christi praemuniri,
confoveri gratia.

Laat het kruis over mij waken, laat zijn
dood mij sterker maken, zodat hij me
begeleidt.

Quando corpus morietur,
Fac, ut animae donetur,
paradisi gloria.
Amen.

En mijn ziel, als 't lijf moet sterven, de
verrukking doet verwerven die de hemel
ons bereidt.
Amen.